

ЗМІСТ

НА СВІТІ ІВА ЗОВСІМ САМА...	3
КВІТИ НЕВІДОМОГО ЛИЦАРЯ	18
ПРЕКРАСНА СИРЕНА ІРЕНА.....	37
ЧЕТВЕРО В ОДНІЙ КІМНАТІ, КРІМ ДІВЧИНИ.....	57
ДВОЄ В ОДНІЙ КІМНАТІ, КРІМ ДІВЧИНИ.....	74
ОДИН У КІМНАТІ З ДІВЧИНОЮ	92
О, БАЯДЕРКО, ТИ ЧАРУЄШ МЕНЕ!	111
О, БАЯДЕРКО, Я ТОВОЮ СП'ЯНІВ!	128
СВІЙСЬКИЙ ОТЕЛЛО	147
СКАНДАЛ У БЛАГОРОДНІЙ РОДИНІ	163
MADEL KLEIN, MADEL FEIN, GIB DICH DREIN... ..	180
І ЩО НОВОГО Є В ПІДМІСЯЧНОМУ СВІТІ?	198

О, БОЖЕ МІЙ МИЛИЙ, ЗА ЩО ТИ КАРАЄШ ЇЇ МОЛОДУ?.....	216
ВЕСНЯНОЇ НОЧІ ВСЕ В САДУ ШЕПОЧЕ, ВСЕ ЛЮБИТИ ХОЧЕ... ..	235
И ЛЮБОВЬ — ЭТО ТОТ ЖЕ КАМИН, ГДЕ СГОРАЮТ ВСЕ ЛУЧШИЕ ГРЕЗЫ.....	257
ЕЛЕГІЯ АТРАКЦІОНІВ	277

В чарах кохання моє дівування,
вільною пташкою хотіла б прожити, —
вільне кохання і вільне обрання,
серденьку воля, як хоче любить...¹
(З дуже сентиментального романсу)

...Прийде час, коли ця жінка буде відчувати себе дівчиною, звичність і знання любовних утіх залишаться в ній, як згадка про давно читану, недозволену книгу. Вона відродиться для нового життя.

(З дуже гарного роману)²

НА СВІТІ ІВА ЗОВСІМ САМА...

В густому лісі, де вона вступила з гострим щемінням у серці, з напруженням свіжого тіла й бажань, стояла тиша і вогкість. Жодного шелесту, свисту чи шарудіння — важкий ліс цей був мертвий, бездушний за серпанком ранкового повітря. Вона не

¹ “В чарах кохання моє дівування...” — Тут дещо довільно процитовані рядки популярної поезії українського поета К. Білиловського (1859—1938), яка входить до численних українських збірників, антологій, всеможливих “декламаторів”. Покладена на музику, вона стала народною піснею, варіанти якої записані в різних областях України. У найповнішому виданні поетичної спадщини К. Білиловського (К. : Рад. письменник, 1981) строфа, винесена в епіграф роману, звучить так:

В чарах кохання моє дівування
Хочу я вільно, як пташка, прожити,
Вільне обрання і вільне кохання,
Серденьку воля, як хоче любить!.. (С. 72).

² З дуже гарного роману. — Джерело цього епіграфа встановити не вдалося.

чула своїх кроків по землі, так ніби пливла все вперед, далі, в глиб гущавини, і суворі стовбури, здавалось, розступались перед нею нескінченною алеєю, стелили їй шлях туди, де прагнула вона в своєму легкому поході.

Вона вийшла на узлісся. Невидиме сонце, десь із-за її спини, поклато широкий промінь на степи, і от на пагорку побіч себе вона побачила церкву. Вона спинилась, і її серце пристрасно закипіло в передчуттях, кожним ударом припинаючи її до місця. Бо від церкви з горба врочисто сховався чернець. Ось підвів він заросле обличчя і, малий віддалік, щокроку зростав, заступаючи церкву і обрій. Вона чекала з надією й страхом, його наближення почувуючи, як грозу... Ось він підніс руку до її грудей, і ту ж мить позад його жахливого тіла повстали тисячі нестерпних дзвонів, витягуючись у безконечний колючий звук, що в болісній коливанні його вона впала у безвість.

Марта раптом розплющила очі й машинально схопила рукою будило, що потрясало кімнату гострим, знайомим і бридким дзвоном. Хапливо ворушила пальцями, силкуючись спіймати жорстокий бійчик вранішнього гвалтівника свого молодого сну. Годі, годі! Вона й так знає, що половина на восьму, що час уставати, вмиватись, снідати й бігти на посаду! Але запал будильний сам з себе вже вичерпався, і блідість лютневого ранку спокійно глянула на дівчину з-за прозорої завіски вікна.

В ту мить Марта невиразно відчула холод, бо лежала горілиць розкрита, зібгавши в ногах ковдру й підпокривало. Вона ще з хвилину полежала, щупаючись, потім поволі сіла на ліжку й міцно стиснула руками обличчя, щоб відігнати рештки сну. Тоді затремтіла, дізнавши холоду вже явно, й хутко почала одягатись.